

HZ. MUHAMMED (SAV) HAYVANLARA MERHAMET GÖSTERİRDİ

Âlemlere rahmet olarak gönderilen ve bir merhamet denizi olan Sevgili Peygamberimiz (sav)'in şefkat ve merhameti sadece insanlara mahsus değildi. Hayvanları da kapsıyordu. Çünkü, onlar da can ve ruh taşıyordu.

Peygamberimiz hayvanlara fazla yük vurulduğunu, aç ve susuz bırakıldıklarını veya bünye ve yaratılışlarına aykırı bir işte kullanıldıklarını görünce, bunu yapmamalarını söylerdi.

Peygamberimiz (sav) insanlarla konuştuğu gibi, aynı şekilde hayvanların dilini de anlardı. Onlarla konuşur, dertlerini ve şikâyetlerini dinlerdi. Çünkü hayvanlar Peygamberimiz (sav)'i tanırlardı.

Bir sefer esnasında Sahabîler bir kaya kuşu gördüler. Yanında iki de yavrusu bulunuyordu. Birisi gidip yavrularını aldı.

Anne kuş gelip başlarının üstünde çırpınarak uçmaya başladı.

Peygamberimiz (sav) bunu görünce, "Yavrularını alarak bu hayvanın canını kim acıttı? Yavrularını yerine koyun" buyurdu.

Bir seferinde Ensârdan bir zâtın bahçesine girdi. Orada bir deve vardı. Deve Rasûlullah (sav)'ı görünce inledi ve gözlerinden yaşlar aktı. Aleyhissalâtu vesselâm deveye yaklaştı ve gözyaşlarını sildi. Hayvan sâkinleşti. "Bu devenin sâhibi kim?" diye sorarak ilgi gösterdi. Ensar'dan bir genç: "O bana aittir Ey Allah'ın Rasûlü!" deyip ortaya çıkınca Hz. Peygamber (sav) ona kızdı: "Allah'ın sâna mülk kıldığı bu deve hakkında Allah'tan korkmuyor musun? Bâk! Bu bana şikâyette bulundu. Sen bunu acıktırıyor ve fazla çalıştırarak da yoruyormuşsun" buyurdu.

Resûlullah (sav)'in yanındakilerden bazıları:

" Ey Allah'ın Resûlü! Yani bize hayvanlar (a yaptığımız iyilikler) için de ücret mi var?" dediler. Aleyhissalâtu vesselâm:

" Evet! Her "yaş ciğer" (sahibi) için bir ücret vardır" buyurdu."

HZ. MUHAMMED (SAV) FAKİR VE KİMSESİZLERE MERHAMET GÖSTERİRDİ

Peygamberimiz (sav) hep fakir ve kimsesizlerle birlikte bulunmayı tercih eder, gönüllerini alırdı. Bir yerde, toplumun farklı kesimlerinin toplanmış olduklarını görünce, önce fakirlerin yanına gider, onlarla birlikte otururdu.

Peygamberimiz (sav), kendisini, toplumun zayıf ve kimsesizlerinden üstün görme duygusuna kapılanları da uyarır; her tabakanın devamlı birbirlerine muhtaç olduklarını söylerdi.

Sa'd bin Ebi Vakkas'ın kendisini fakirlerden üstün gördüğünü hissedince, onu şöyle ikaz etti:

" Sizin elde ettiğiniz başarı ve bereket fakirlerin emeklerinin eseridir. Siz, varlığınızı bu fakir insanlara borçlusunuz."

Yine Peygamberimiz (sav), toplum içinde, belli bir yeri bulunmayan biçarelere zayıflıklarından dolayı önem verilmemesini asla hoş karşılamaz, onların da halini sorup öğrenmek arzu eder, sonra da ihtiyaçlarını karşılardı.

Peygamberimiz (sav)'in Mescidini temizleyen fakir, zenci bir kadın vardı. Bir gün Resûlullah (sav) onu göremeyince nerede olduğunu sordu. Öldüğünü söylediler. Onun ölümüne kimse önem vermemişti.

Resûlullah (sav), "Bana haber vermeniz gerekmez miydi?" dedi ve mezarına gitti, iki rekât namaz kıldı. Sonra şöyle dua etti:

" Allah'ım, bu mezarın içini nurla doldur, benim kıldığım namaz sebebiyle nurlandır."

dindersi.tk

Peygamberimiz (sav)'in kalbine ve engin rahmetine en yakın olanlar, fakir ve kimsesiz insanlardı. Onları devamlı korur, diğerleri ile eşit davranırdı. Bununla da kalmaz; fakirlere, fakirliğin bütün ezikliğini ve zilletini unutturacak şekilde yakınlık gösterirdi. Zaten Peygamberimiz (sav)'in aile hayâtı ve şahsi yaşayışı da onlardan farklı değildi. O hep sade ve basit yaşamayı tercih ederdi. Dualarında da Allah'tan böyle bir hayât isterdi.